ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΤΕΤΡΑΣΕΛΙΔΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ ΕΤΟΣ ΙΑ' - ΑΡ. 11-206

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΣΤΕΦ. Ι. ΠΕΣΜΑΖΟΓΛΟΥ
(Στοά Πεσμαζόγλου)

ΓΡΑΦΕΙΑ
Στοά Πεσμαζόγλου. Τηλέφωνα: 31-534

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ		ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ	
Ἐτησία	Δρ. 380	Ἐτησία	£ 2
Ἑξάμηνος	» 200	Ἑξάμηνος	» 1.5
Τρίμηνος	» 100	Ἀμερικῆς	$ 12

Η ΠΡΩΪΑ

ΑΤΛΑΣ
ΤΟΜΟΣ Γ' — ΔΡΑΧΜ. 20
15 ΙΟΥΝΙΟΥ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
29
ΜΑΪΟΥ 1936
Ἀνατολὴ ἡλίου 5.08'—Δύσις 7.37'
Θεοδοσίας μάρτυρος
Ο ΚΑΙΡΟΣ
Θερμοκρασία: μεγ. 25.9, ἐλ. 14.0
Ὑγρασία μετρία. Ἄνεμοι μέτριοι.
Θάλασσα γαληνιαία.
ΒΑΡΟΜΕΤΡΟΝ: 757,7

ΜΙΑ ΝΟΘΟΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

Ἡ ἀναλογική, μεταξὺ τῶν ἄλλων μᾶς ἐκληροδότησε καὶ ἐὰν ὅλως ἰδιόμορφον κατάστασιν σχέσεων μεταξὺ Κυβερνήσεως καὶ Βουλῆς—κατάστασιν νόθον καὶ οὐχὶ ἄκρον κινδύνων.

Αἱ ἐκλογαὶ τῆς 26ης Ἰανουαρίου, μὲ τὸ ἀναλογικὸν σύστημα, ἐγέννησαν μίαν Βουλὴν στερουμένην ὁμοιονοῦς πλειονοψηφίας καί, ἐπίμετρον, κατανεμημένην κομματικῶς κατὰ τρόπον τοιοῦτον, ὥστε νὰ μὴ ἀποβαίνῃ δυνατὴ ἡ ἐπικράτησις τοῦ σχετικῶς πλειονοψηφοῦντος κόμματος τῶν Φιλελευθέρων, εἰμὴ μόνον διὰ τῆς συμπράξεώς των μὲ τοὺς Κομμουνιστάς — συμπράξεως, ἡ ὁποία δὲν εἶνε δυνατὸν ἐν συντελέσει εἰς τὸν σχηματισμὸν βιωσίμου κυβερνήσεως μὲ βάσιν τὸ Φιλελεύθερον κόμμα. Ἐπὶ ἑβδομάδας μακρὰς μετὰ τὰς ἐκλογὰς ἐβασάνιζεν κάθε τρόπος σχηματισμοῦ κοινοβουλευτικῆς Κυβερνήσεως καὶ ὅλαι αὗται αἱ δοκιμαὶ κατέληξαν εἰς ἀποτυχίαν. Οὕτως ἀπέμεινεν εἰς τὴν ἀρχὴν ἡ προτέρα μεταβατικὴ Κυβέρνησις, ὄχι πλέον ὑπηρεσιακὴ καὶ μεταβατική, ἀλλ' ὡς ὑπεύθυνος πολιτικὴ Κυβέρνησις καὶ ταύτης μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πρώτου προέδρου της, προεδρεύει σήμερον ὁ κ. Μεταξᾶς.

Ὁ κ. Μεταξᾶς εἶνε ὁ μόνος ἐκ τῶν μελῶν τῆς Κυβερνήσεως, ὁ ὁποῖος ἀνήκει εἰς τὸ Κοινοβούλιον, ὅπου, ἐν τούτοις, ἐλαχίστους ἀριθμεῖ ὀπαδούς. Δηλώσας πίστιν εἰς τὸν κοινοβουλευτισμόν, ἐνεφανίσθη εἰς τὴν Βουλὴν καὶ ἔλαβε τὴν ψῆφον τῆς μεγίστης πλειονότητος τῶν βουλευτῶν, ἀκριβῶς διότι ὅλοι ἐντελαμβάνοντο ὅτι οὐκ ἦν ἄλλως γενέσθαι, ἀφοῦ ἡ συγκρότησις ἄλλης, κοινοβουλευτικῆς, Κυβερνήσεως εἶναι ἀδύνατος καὶ ἡ ἐνέργεια ἑνὸς ἐκλογῶν ἐκρίθη ἀσύμφορος. Ἀλλ' εἰς αὐτὴν τὴν Βουλὴν προεδρεύει ὁ ἡγέτης τοῦ κόμματος τῶν Φιλελευθέρων, τὸ ὁποῖον, μόνον, δὲν ἔχει τὴν πλειονοψηφίαν, ἀλλὰ ἐν συγκροτεῖ διὰ τῆς συμπράξεως ἰδίως τῶν κομμουνιστῶν.

Θὰ ἦτο ὀρθὸν καὶ λογικὸν νὰ τόσον ἐπισφαλὴς καὶ ἐπιπρόδιτος «πλειονοψηφία», ἀποτελοῦσα συναίσθησιν τῆς πενιχρᾶς ὑποστάσεώς της, νὰ ἦτο μετριόφρων, φροντίζουσα νὰ ἐξασφαλίζῃ τὴν ἀναγκαίαν κοινοβουλευτικὴν συμπραξιν μὲ τὴν Κυβέρνησιν καὶ μὴ ἐπιδιώκουσα τὴν ἐπιβολὴν τῶν ἀπόψεων τοῦ κόμματος τῶν Φιλελευθέρων. Οἱ Φιλελεύθεροι, ὅμως, ἐνεφοῦν εἰς τὴν ψευδαίσθησιν ὅτι κυριαρχοῦν τῆς πολιτικῆς καταστάσεως, ὡσὰν νὰ εἶχον ἀναγίαν καὶ ὁμοιογενῆ πλειονοψηφίαν καὶ ὡσὰν νὰ εἶχον σχηματίσει αὐτοὶ Κυβέρνησιν ἐκ τῶν κόλπων τοῦ κόμματός των. Ἀλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ ἦτο πρωθυπουργὸς ὁ κ. Σοφούλης καὶ θὰ εἴχομεν μίαν Κυβέρνησιν Φιλελευθέρων ἐκ τοῦ κοινοβουλίου, ὁπότε δὲν θὰ προέκυπτε ζήτημα σχέσεων Κυβερνήσεως καὶ Βουλῆς. Πρόεδρος, ὅμως, τῆς Κυβερνήσεως εἶνε ὁ κ. Μεταξᾶς καὶ οἱ ὑπουργοί της δὲν ἀνήκουν εἰς τὴν Βουλήν. Τοῦτο δὲν σημαίνει, βέβαια, ὅτι ὁ κ. Μεταξᾶς θὰ ἔπρεπε ν' ἀγνοήσῃ τὴν Βουλὴν καὶ τὴν ὁσονδήποτε παρδαλὴν πλειονοψηφίαν, ἡ ὁποία παρέχει τὴν προεδρίαν της εἰς τὸν ἀρχηγὸν τῶν Φιλελευθέρων. Σημαίνει, ὅμως, ὅτι ὁ Πρόεδρος τῆς Βουλῆς θὰ ἔπρεπε νὰ συμπεριφέρεται ἔναντι τῆς Κυβερνήσεως ὡς πρόεδρος Βουλῆς καὶ ὄχι ὡς ἀρχηγὸς τῶν Φιλελευθέρων, ἀξιῶν νὰ ἐπιβάλλῃ τοῦ κόμματός του τὰς ἀπόψεις καὶ τὰς ἀξιώσεις. Διότι τοῦτο τὸ τελευταῖον ἰσοδυναμεῖ πρὸς πραγματικὴν ἄσκησιν τῆς ἐξουσίας παρὰ τῶν Φιλελευθέρων, χρησιμοποιούντων τὸν κ. Μεταξᾶν ὡς ἰδιότυπον εἶδος μεσαιωνικοῦ «βαΐλου» — πληρεξουσίου, δηλαδὴ ἀντιπροσώπου ἄνευ πληρεξουσιότητος, κινουμένου κατὰ τὰς ἐπιταγὰς τοῦ αὐθέντου, ὁ ὁποῖος καρποῦται ὅσα δι' αὐτοῦ ἐπιτυγχάνει, ἀφίνων εἰς αὐτὸν τὰς εὐθύνας διὰ τὰς τυχὸν ἀποτυχίας του.

Καὶ ὁ μὲν κ. Σοφούλης καὶ οἱ Φιλελεύθεροι τὸ ἑαυτῶν συμφέρον ἐπιδιώκουν, ὅσον ἠμποροῦν, ἐπιμένοντες νὰ εἶνε ὁ κ. Μεταξᾶς διεκπεραιωτὴς τῶν κελευσμάτων των. Ἀλλὰ φρονεῖ ὁ κ. Μεταξᾶς ὅτι τοῦ ἐπιτρέπεται, ὑποχωρῶν, αἴφνης, εἰς τὸ ζήτημα τῆς ἐπαναφορᾶς καὶ τῶν καταδικασθέντων αἱρετῶν δημοτικῶν ἀρχόντων, νὰ δικαιώνῃ τὴν ἐπιμονὴν καὶ τὰς ἀξιώσεις τῶν Φιλελευθέρων; Ἡμεῖς νομίζομεν ὅτι δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα τοῦτο καὶ ὅτι ἐπιβάλλεται, διὰ τὸ γενικὸν συμφέρον, νὰ διευκρινισθοῦν ὁριστικῶς τὰ σύνορα τῆς δικαιοδοσίας τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως καὶ τοῦ Προέδρου τῆς Βουλῆς. Εἶνε ἀνωφελὲς νὰ παρατάσσουν αἱ βενιζελικαὶ ἐφημερίδες συνταγματικὰς καὶ κοινοβουλευτικὰς θεωρίας ἀστηρίκτους. Βασικὸν γεγονὸς εἶνε ὅτι ἡ Κυβέρνησις δὲν προέρχεται ἀπὸ καμμίαν κομματικὴν πλειονοψηφίαν τῆς Βουλῆς — ἀνύπαρκτον ἄλλως τε —ἀλλ' ἔλαβε τὴν ψῆφον τῆς Βουλῆς διὰ νὰ κυβερνήσῃ ὑπευθύνως, ὄχι κατ' ἐπιταγήν, ἀλλ' ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ προγράμματος, τὸ ὁποῖον ἀνέπτυξε καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ κοινοβουλίου.

Πᾶσα ἄλλη ἀντίληψις εἶνε σφαλερά. Καὶ ἐὰν ἡ Κυβέρνησις δὲν θελήσῃ νὰ διευκρινίσῃ σαφῶς τὴν θέσιν της ἔναντι τῆς «πλειονοψηφίας», ἡ ὁποία στηρίζει τὸ προεδρεῖον τῆς Βουλῆς, πολὺ φοβούμεθα ὅτι ταχέως θὰ προκύψουν ἀνωμαλίαι ἐκ τῆς παρατάσεως μιᾶς νόθου καὶ ἀσαφοῦς καταστάσεως πραγμάτων.

Γκάγκστερς εἰς τὴν Αἴγυπτον

Ἓν τραγικὸν θῦμα των

ΚΑΪΡΟΝ, 25. (Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας).— Ἔχει καὶ ἡ Αἴγυπτος τοὺς «γκάγκστερς» της. Καὶ ἂν οἱ Αἰγύπτιοι γκάγκστερς δὲν εἶνε τόσον γνωστοὶ ὅσον οἱ Ἀμερικανοὶ συνάδελφοί των, δὲν σημαίνει ὅτι ὑστεροῦν εἰς τόλμην καὶ ἐγκληματικότητα. Τὸ ἀπέδειξαν προχθὲς μὲ ἕνα ἔγκλημα ἀπαίσιον, τὸ ὁποῖον κρατεῖ εἰς συγκίνησιν ὁλόκληρον τὴν δημοσίαν γνώμην καὶ ἐκίνησε τὸ ἐνδιαφέρον καὶ αὐτοῦ τοῦ πρωθυπουργοῦ Ναχᾶς πασᾶ καὶ τῶν ἄλλων μελῶν τῆς κυβερνήσεως.

Ὑπῆρχε μέχρι προχθὲς—γιατὶ δὲν ὑπάρχει πλέον σήμερον—μία νεαρὰ Αἰγυπτία χορεύτρια, ἡ Ἰμτισὰλ Φάουζι, ποὺ ἐθεωρεῖτο ἡ Παύλοβα τοῦ αἰγυπτιακοῦ χοροῦ. Πρὸ τετραετίας ἡ ἀστυνομία ἠθῶν εἶχεν ἀπαγορεύσει τὸν κατ' ἔξοχὴν αἰγυπτιακὸν χορὸν τῆς κοιλίας, ὡς ἀνήθικον. Τὴν ἀστυνομικὴν ὅμως αὐτὴν ἀπαγόρευσιν δὲν ἐδέχθη ἡ Ἰμτισὰλ καὶ κατέφυγεν εἰς τὰ δικαστήρια, ζητοῦσα τὴν ἄρσιν τῆς ἀπαγορεύσεως. Τὸ Πρωτοδικεῖον συνεφώνησε μὲ τὴν ἀστυνομίαν, ἀλλὰ τὸ Ἐφετεῖον εὗρεν ὅτι ἡ καλλιτέχνις εἶχε δίκηο. Ἡ Ἰμτισὰλ ὑποστήριξεν ὅτι ὅ,τι κατὰ τὴν κοινὴν ἀντίληψιν θεωρεῖται ὡς ἀνήθικον, δὲν εἶνε καὶ πράγματι, ἐξεταζόμενον ἀπὸ τῆς καλλιτεχνικῆς πλευρᾶς. Τὸ γυμνὸν διὰ τὴν ἠθικὴν τῆς ἀστυνομίας εἶνε ἀνήθικον. Τὰ περισσότερα ὅμως τῶν ἀριστουργημάτων ποὺ κοσμοῦν τὰ διάφορα μουσεῖα εἶνε γυμνά. Καὶ ὁ κοιλιακὸς χορὸς, κατὰ τὴν Φάουζι, δὲν εἶνε ἀνήθικος, ἀλλὰ ἐκδηλώνει τὸν φλογερὸν ἔρωτα καὶ τὸ πάθος, ὅπως τὸ αἰσθάνονται οἱ ἀνατολικοὶ λαοί. Ἀλλὰ δὲν πρόκειται τώρα νὰ κρίνωμεν τὸν κοιλιακὸν χορόν. Ἐκεῖνο ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρει εἶνε ὅτι χάρις στὴν Ἰμτισὰλ Φάουζι, ὁ χορὸς τῆς κοιλίας ἐσώθη ἀπὸ τὴν καταδίωξιν τῆς ἀστυνομίας. Μὲ τὴν ἐπιτυχίαν αὐτήν, ἡ Φάουζι ἔγινε περίφημη. Οἱ θαυμασταί της ἦσαν ἀμέτρητοι καὶ ἐπειδὴ ἦτο καὶ ἀρκετὰ ὡραία εἶχε κερδίσει τὴν γενικὴν συμπάθειαν.

Τελευταῖα ἡ Ἰμτισὰλ εἶχεν ἀναλάβει διὰ λογαριασμόν της τὸ θέατρον τοῦ Καζίνου «Μποσφόρ», κέντρου καθαρῶς αἰγυπτιακοῦ, τοῦ ὁποίου κάθε βράδυ ἡ αἴθουσα ἦταν ἀσφυκτικὰ γεμάτη ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν θαυμαστῶν τῆς ὡραίας χορευτρίας. Ἀλλὰ νὰ ποῦ ἐμφανίζονται οἱ «γκάγκστερς»,οἱ «φετοῦα» ὅπως λέγονται ἐδῶ. Οἱ Αἰγύπτιοι «γκάγκστερς» δὲν ἁρπάζουν παιδιὰ ὅπως στὴν Ἀμερικὴ γιὰ νὰ ζητοῦν κατόπιν λύτρα. Οὔτε κρύπτονται ἢ μεταμφιέζονται γιὰ ν' ἀποφεύγουν τοὺς ἀστυνομικούς. Ὅλως ἀντίθετα ἐμφανίζονται ἐπιδεικτικὰ στὰ διάφορα κέντρα καὶ καυχῶνται γιατὶ περνοῦν γιὰ παλληκάραδες. Ὅπου ἐμφανίζονται διατάσσουν τὰ καλύτερα ποτά, πίνουν ἄφθονα, τρώγουν ὅ,τι ἐκλεκτὸν ὑπάρχει καὶ φεύγουν χωρὶς νὰ πληρώνουν. Τὸ ἀνόητο γκαρσὸν ἢ ὁ ἀνοητότερος ἰδιοκτήτης καταστήματος, ὁ ὁποῖος θ' ἀπαιτήσῃ πληρωμὴν ἀπὸ τοὺς «φετοῦα» θὰ ἴδῃ τὸ κατάστημά του καταστρεφόμενον ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν. Ἀλλὰ ἡ κυρίως δουλειὰ τῶν περιέργων αὐτῶν «γκάγκστερς» δὲν εἶνε νὰ πίνουν καὶ νὰ τρώγουν τζάμπα. Ἀξιοῦν ν' ἀναλαμβάνουν ὑπὸ τὴν προστασίαν των τοὺς ἀδυνάτους.

(Συνέχεια εἰς τὴν 3ν σελίδα)

... ET ALTERA PARS

Ο ΜΠΕΡΝΑΡ ΣΩ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΒΗΣΣΥΝΙΑΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΚΥΡΩΣΕΩΝ

ΠΑΝΤΟΤΕ ΠΑΡΑΔΟΞΟΛΟΓΟΣ;

Θὰ μοῦ ἐπιτραπῇ νὰ ἐπιστήσω τὴν προσοχήν σας ἐπὶ μορφῆς τινος ματαίας σκληρότητος, ἡ ὁποία ἐδείχθη κατὰ τὸν πόλεμον τῆς Ἀβησσυνίας καὶ περὶ τῆς ὁποίας δύναται νὰ λεχθῇ ὅτι ἦτο μισητή, ἀδικαιολόγητος καὶ ἐξαιρετικῶς παράλογος.

Θέλω νὰ εἴπω διὰ τὴν ὑποκρισίαν ἐκείνην, ἡ ὁποία ἔκαμε τὸν πρώην Νεγκοὺς καὶ τὰς γυναῖκας τῆς οἰκογενείας του νὰ φανταζῶνται ὅτι ἡ Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν θὰ τοὺς ἐβοήθει διὰ τοῦ ἀγγλικοῦ, γαλλικοῦ καὶ ρωσσικοῦ στρατοῦ καὶ στόλου, οἱ ὁποῖοι θὰ ἐτίθεντο εἰς τὴν διάθεσίν των, διὰ νὰ ἀντιτάξουν κατὰ τῆς Ἰταλικῆς κατακτήσεως ἀντίστασιν, ἡ ὁποία ὑπὸ ὁλασδήποτε ἄλλας συνθήκας θὰ ἐφαίνετο ματαία καὶ ἄπελπις. Οὐδὲ ἡ ἐλαχίστη πιθανότης τοιαύτης ἐπεμβάσεως ὑπῆρχεν, ἐνῷ ἀντιθέτως ἦτο ἡλίου φαεινότερον ὅτι ἡ ὑποταγὴ τῶν Αἰθιόπων ὑπὸ τὴν ἰταλικὴν κυριαρχίαν ἀντιπροσώπευε τοιοῦτον κέρδος διὰ τὴν εἰρήνην καὶ τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ κόσμου, ὥστε ἡ παλινόρθωσις τοῦ Νεγκοὺς καὶ ἡ ἐκδίωξις τῶν Ἰταλῶν ν' ἀποτελῇ παραφροσύνην.

Τότε διατί ἐβεβαιώναμεν τὸν Νεγκοὺς, καταδικασμένον ἐκ τῶν προτέρων, ὅτι ὁ κ. Ἥντεν δὲν θὰ ἐβράβευνε νὰ πετάξῃ εἰς βοήθειάν του, ἐνῷ αἱ ἐφημερίδες μας τοῦ ἐδώρευν γενναιοδώρως σειρὰν φανταστικῶν νικῶν; Δὲν θὰ τοῦ εἴχομεν δείξει μεγαλύτερον ἐνδιαφέρον ἂν τοῦ ἐλέγομεν εἰλικρινῶς, ὅτι δὲν ἔχει καμμίαν ἐλπίδα καὶ ὅτι τὸ καλύτερον ποὺ θὰ εἶχε νὰ κάμῃ ἦτο νὰ ἑτοιμάσῃ τὰς ἀποσκευάς του καὶ νὰ μπαρκάρῃ ἀμέσως διὰ τὴν Παλαιστίνην, χωρὶς νὰ περιμένῃ τὴν ἡμέραν ποὺ θὰ ἠναγκάζετο νὰ φύγῃ ἐσπευσμένως διὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὴν ὀργὴν τῶν μαινομένων, διότι ἐξηπατήθησαν, πολεμιστῶν του;

Πρὸς τί νὰ μεμφώμεθα τοὺς Ἰταλοὺς, διότι ἔκαμαν χρῆσιν ὑπερίτου, ἐνῷ καὶ αἱ ἰδικαί μας ἀποθῆκαι εἶνε γεμᾶτες ἀπὸ αὐτόν, ἑτοιμον νὰ χρησιμοποιηθῇ κατὰ τοῦ προσώπου τῶν πεπολιτισμένων γειτόνων μας; Καὶ ὅταν ὁμιλῶ λογικά, ὅπως τὸ ἔκαμα ἐξ ἀφορμῆς τῶν γεγονότων τούτων κατὰ τὸν παρελθόντα Ὀκτώβριον, διατί δὲν μὲ ἀκούετε; Σκεφθῆτε πόσαι ὀδύναι, πόσαι ἀνησίαι θὰ εἶχον ἀποφευχθῆ.

Ἐφ' ὅσον ἡ κατάκτησις τῆς Ἀβησσυνίας εἶνε ὁλοκληρωτικὴ καὶ ἀνέκκλητος, θὰ ἔπρεπε νὰ ἐγκαταλείψωμεν τὴν πολιτικὴν αὐτήν, ὁ ὁποία συνίσταται εἰς τὸ νὰ φαινώμεθα ὅτι τὸ ἀγνοοῦμεν. Θὰ ἔπρεπε νὰ μὴ ξαναστείλωμεν τὸν κ. Ἥντεν εἰς τὴν Γενεύην διὰ νὰ δείξῃ ἐκεῖ μὲ ἀγέρωχον μεγαλοπρέπειαν τὴν πλάτην του εἰς τὸν κ. Μουσσολίνι. Ἡ ἐνεργητικότης καὶ ἡ ἀποφασιστικότης τοῦ Ντοῦτσε δὲν ἠμποροῦν νὰ εὐχαριστοῦν τὸν κ. Ἥντεν, ἐνῷ ἀφ' ἑτέρου ἀρκοῦν διὰ νὰ γελοιοποιήσουν εἰς τὰ ὄμματα ὁλοκλήρου τῆς Εὐρώπης τὴν Κοινωνίαν τῶν Ἐθνῶν καὶ τὴν Βρεταννικὴν κυβέρνησιν.

Θὰ ἔπρεπε ν' ἀκολουθήσωμεν τὸ παράδειγμα τῆς Ἑνώσεως τῶν φοιτητῶν τῆς Ὀξφόρδης καὶ νὰ κάμωμεν σημαίαν μας τὴν ἐρυθρὰν σημαίαν, διὰ νὰ τὴν ἀντιπροβάλωμεν εἰς τὴν λευκὴν σημαίαν τῶν «νομιμοφρόνων» ἀντιδραστικῶν. Αἱ δύο αὐταὶ σημαῖαι εἶνε σήμερον αἱ μόναι σημαῖαι τοῦ κόσμου. Ἐναντίον μιᾶς συμμαχίας, ἡ ὁποία θὰ περιελάμβανε τὴν Βρεταννικὴν αὐτοκρατορίαν, τὴν Γαλλικὴν Δημοκρατίαν καὶ τὴν Σοβιετικὴν Ἕνωσιν καὶ εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἔπρεπε νὰ προσχωρήσουν καὶ αἱ Ἡνωμέναι Πολιτειαι ἂν ποτε εὑρίσκοντο εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἐκλέξουν, οὔτε ὁ βοναπαρτισμός, οὔτε ἡ «νομιμοφροσύνη» θὰ ἐτόλμων νὰ κηρύξουν τὸν πόλεμον καὶ ἂν ἀκόμη τὰ ὅπλα περιωρίζοντο εἰς αὐτὰς τὰς μωρὰς ἐπινοήσεις ποὺ ὀνομάζουν κυρώσεις καὶ ποὺ εἶνε ἐπικίνδυνοι δι' ἐκείνους κυρίως, οἱ ὁποῖοι τὰς χρησιμοποιοῦν.

Ὅλοι οἱ ἀντίπαλοι τῶν Ρώσσων, ὅλοι οἱ ἀντιμαρξισταί, ὅλοι οἱ ἀντικομμουνισταὶ τῆς Ἀγγλίας, τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ἀμερικῆς ζητοῦν τὴν γερμανικὴν ἡγεμονίαν εἰς τὴν Δύσιν καὶ τὴν ἰαπωνικὴν ἡγεμονίαν εἰς τὴν Ἀνατολήν.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸ Ἐργατικὸν κόμμα τῆς Ἀγγλίας, αὐτὸ θὰ ἔπρεπε νὰ τὸ πάρῃ κανεὶς καὶ νὰ τὸ ρίξῃ ὁλόκληρον εἰς τὴν θάλασσαν. Ὅταν ἀκούω τὰ μέλη τοῦ Ἐργατικοῦ κόμματος νὰ βελάζουν ἐξ ἀφορμῆς τῶν βασιλικῶν ἐπιχορηγήσεων, τῶν εἰσοδημάτων τῶν ἀρχιεπισκόπων καὶ τῶν «θωρηκτῶν τῆς τσέπης», χωρὶς νὰ λέγουν οὔτε λέξιν διὰ τὰ βουνὰ τοῦ χρυσοῦ ποὺ σπαταλῶμεν εἰς «κοκταίηλς πάρτις» ἢ εἰς ἄλλας μωρίας, ἔχω τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ξαναγυρίζω εἰς τὸ 1860. Θὰ ἤθελα ἕνα κόμμα ποὺ δὲν θὰ ἐκάμνε ποτὲ ἀντιπολίτευσιν εἰς τὴν κυβέρνησιν, ἀλλὰ θὰ τὴν ἐνίκα παταγωδῶς «κάμνοντας καλύτερα ἀπὸ αὐτήν».

Ἂν τὸ Ἐργατικὸν κόμμα εἶχε μιᾶς πεντάρας μυαλό, ἢ ἂν κατεῖχε μίαν πολιτικὴν θεωρίαν ἀντὶ τοῦ ἀηδοῦς αὐτοῦ συνονθυλεύματος κακῶν ριζοσπαστικῶν συνηθειῶν, θὰ εἶχε πρὸ πολλοῦ ὑποστηρίξει τὸν Νέβιλ Τσάμπερλαιν διὰ ν' ἀπαιτήσῃ ἐνίσχυσιν τῆς στρατιωτικῆς καὶ ναυτικῆς μας ἀμύνης καὶ τὸνσὲρ Ὥστεν Τσάμπερλαιν διὰ νὰ ζητήσῃ τὴν ἐγκατάλειψιν τῶν κυρώσεων. Τὸ νὰ περιμένῃ μήπως ἡ κυβέρνησις διαπράξῃ καμμίαν μωρίαν μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ κερδίσῃ ἀντιτιθέμενον εἰς αὐτὴν, τοῦτο ἀποτελεῖ παιγνίδι ἡγετῶν ποὺ δὲν γνωρίζουν νὰ διευθύνουν. Ἀλλὰ τὸ νὰ περιμένῃ, χωρὶς μεγάλας ἐλπίδας, ὅτι ἡ κυβέρνησις θὰ κάνῃ κάτι ὀρθόν, διὰ νὰ διαπράξῃ ὅτε τὴν μωρίαν ν' ἀντιτοχθῇ εἰς αὐτό, τοῦτο ἀποτελεῖ καθαρὰν βλακείαν. Αὐτὴ ἡ συμπεριφορὰ πείθει τοὺς νέους μας Βοναπάρτας — τοὺς Χίτλερ, τοὺς Μουσσολίνι, τοὺς Μόσλεϋ — ὅτι ἐκεῖνο ποὺ τοὺς χρειάζεται δὲν εἶνε μερικαὶ ἔδραι εἰς τὸ κοινοβούλιον, ἀλλὰ ἡ ἐπιβολὴ ἐπὶ τῆς λαϊκῆς φαντασίας καὶ δι' αὐτῆς ἡ προσωπικὴ ἐξουσία.

ΜΠΕΡΝΑΡ ΣΩ

Η ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΜΕΣΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΑΛΟΝ ΤΩΝ ΣΚΛΗΡΩΝ ΑΓΩΝΩΝ

ΤΡΙΑ ΑΡΘΡΑ ΤΟΥ κ. ΑΧ. ΚΑΛΕΥΡΑ

Τώρα ποὺ παρῆλθεν ἡ θύελλα καὶ ἀποκατέστη ἡ τάξις εἰς τὰς ὁδούς, χωρὶς ὅμως νὰ ἐπέλθῃ ἡ γαλήνη εἰς τὰ πνεύματα καὶ τὰς ψυχάς — ἡ ἀναστάτωσις εἶνε πολὺ βαθυτέρα — αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην ὡς Ἕλλην καὶ μόνον ὡς "Ἕλλην, ἔστω καὶ ἂν ἀπό τινος εἶμαι ἀποτραβηγμένος καὶ προσηλωμένος εἰς ἕνα ἔργον ἐθνικῆς προόδου, νὰ διατυπώσω μὲ τὸν αὐστηρότερον ἀντικειμενισμὸν σκέψεις τινας ἐξ ἀφορμῆς τῶν ἐν Θεσσαλονίκῃ τὴν 10ην Μαΐου διαδραματισθέντων,ἀσχετως πρὸς κάθε τι ποὺ ἔχει σχέσιν προς ταύτας ἢ ἐκείνας τὰς ἀντεγκλήσεις ποὺ ἠκολούθησαν καὶ τοὺς αἰτίους ἐπηκολούθησαν καὶ τοὺς τοιούτους ἢ ἐκείνους τοὺς ἰσχυρισμούς. Θ'ἀποφύγω νὰ φέρω τὸν λόγον εἰς ὅ,τι ἐγένετο πρὸ τῆς 10ης Μαΐου. Θὰ περιορισθῶ εἰς γενικωτέρας τινας κρίσεις καὶ ἐντυπώσεις διὰ νὰ φθάσω εἰς ὡρισμένα συμπεράσματα, ἅτινα ἀπορρέουν ἀμειλίκτως ἀπὸ αὐτὰ τὰ πράγματα.

Εἶνε ἀληθὲς ὅτι τὴν 10ην Μαΐου —ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἐπιβεβαιώθη ἀπὸ κανένα—ἐσμορνηθῇ γρήγορα ἀπὸ κανένα—ἐνέσκηψεν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην μία πρωτοφανής, ἰδίας ἐντελῶς μορφῆς, ἀνωμαλία, ἐμφανίσασα τὴν πόλιν σχεδὸν ἐν ἀναρχίᾳ."Ο,τι συνέβη ἦτο ἀληθῶς κάτι ἀσύνηθες. Ἡ ἀπεργία εἶχεν ἤδη μεταταπῇ ἀπὸ τῶν προηγουμένων ἡμερῶν εἰς μάχην πολιτικήν. Ἐὰν εἰς παρομοίας περιστάσεις ἡ διατήρησις τῆς τάξεως ἔχῃ τὴν ἐνγνοιαν τῆς ἀποφυγῆς καὶ τῆς ἐλαχίστης αἱματοχυσίας ἡ τάξις βέβαια δὲν διεσαλεύθη· ἐὰν ὅμως ἡ διατήρησις τῆς τάξεως εἶνε συνυφασμένη μὲ τὸν σεβασμὸν τῶν πολιτῶν πρὸς τοὺς νόμους καὶ μὲ τὴν διατήρησιν ἐν γένει τοῦ γοήτρου τοῦ Κράτους, ἡ δημοσία τάξις ὑπέστη βαρύτατα πλήγματα διὰ νὰ μὴ εἴπω ζωηρότερον πραγματικὴν πανωλεθρίαν.

Ἐν τούτοις τὸ γεγονός, ὅτι ἐπὶ ὥρας κατεξηυτελίσθη καὶ διεπομπεύθη ἡ Ἀστυνομία, ὅτι ἐλιθοβολήθησαν ἀστυνομικὰ καταστήματα, ὅτι διεσπάσθησαν στρατιωτικαὶ ζῶναι καὶ ἐχλευάσθη κάθε τι τὸ ὁποῖον δέον νὰ ἐλκύῃ τὸν σεβασμὸν τῶν πολιτῶν δὲν ἐνέχει τόσην σημασίαν ὅσην σπουδαιότητα ἔχουσι ἄλλα τινὰ ἐντόνως χαρακτηριστικὰ σημεῖα τῆς ὅλης τακτικῆς, τὴν ὁποίαν ἠκολούθησαν οἱ ἡγηθέντες τοῦ κινήματος, οἵτινες ἀπὸ τῶν τελευταίων βουλευτικῶν ἐκλογῶν ἔχουν ἀδυσώπητη τὴν κραυγὴ τῆς διαμαρτυρίας, ἰδίᾳ ἐν Θεσσαλονίκῃ, ἐπικρατεστέραν τὴν πρωτοβουλίαν τοῦ θορυβώδους φιλεργατισμοῦ καὶ ψάλλοντες ἢ καταρώμενοι ἢ τὸν γρόνθον ὑψοῦντες ἢ ἀπειλοῦντες διεκδικοῦν βροντερὰ τὸ γέρας τῶν ὑπὲρ τῆς κοινωνικῆς δικαιοσύνης — οὐσιαστικῶς ἀνυπάρκτου εἰς τὸν τόπον μας καὶ δὴ ἐν Θεσσαλονίκῃ— τραχυτάτων ἀγώνων. Εἶνε, βέβαια, οἱ νεώτεροι, οἱ ὀρμητικώτεροι, οἱ πρὸ οὐδενὸς ὑποχωροῦντες, οἱ προκλητικώτεροι. "Ἀριστα δὲ ὡργανωμένοι καὶ συντεταγμένοι ὅσο κανεὶς δὲν ἠμπορεῖ νὰ φαντασθῇ ἐφαρμόζουν, κατὰ σύστημα, ἀνενδότως καὶ μὲ μίαν δεξιοτεχνίαν ἀσύγκριτον τὸ πρόγραμμά των·εἶνε ἄλλως τε, οἱ μόνοι ποὺ ἔχουν ἕνα σαφὲς καὶ ἀνηλεοῦς πραγματικότητος πρόγραμμα καὶ οἱ ὁποῖοι ἠξεύρουν τί ἐπακριβῶς θέλουν καὶ πῶς νὰ ἐργάζωνται πρὸς τὴν ταχυτέραν ἐπίτευξιν τῶν σκοπῶν, τοὺς ὁποίους ἐπιδιώκουν. "Ας μὴ προχωρήσω εἰς ἄλλας σκέψεις καὶ ἂς σταματήσω εἰς τὴν γενομένην κηδείαν τῶν φονευθέντων ἀτυχῶν ἐργατῶν, ἤτις, οὐσιαστικῶς, ὑπῆρξε μοναδικὴ εὐκαιρία — τὴν ὁποίαν δὲν ἀπαντᾷ κανεὶς εἰς τὴν εἰκοσαετῆ ἱστορίαν τῆς διαρκῶς ταραγμένης κοινωνικοπολιτικῆς ἀτμοσφαίρας τῆς Θεσσαλονίκης — ἐκφανατισμοῦ τῆς ἐντελῶς ἰδιοτύπου καὶ ἀνησύχου μάζης τῆς Θεσσαλονίκης. Ἀλλ' οὐσιαστικῶς τί ἦτο ἐκείνη ἡ ἀλησμόνητη, ἡ πολυτάραχος κηδεία; Ἦτο μία ἐπίδειξις προς τὸν λαὸν ὅτι τὸ Κράτος εἶνε ἐχθρός, ἦτο ἕνα ἐσκεμμένον κίνημα ταξικοῦ ὀλοφυρμοῦ. Τί ἐκφραστικώτερον ἀληθῶς θέαμα διὰ νὰ ἐξεγερθῇ ὁ λαὸς ἀπὸ τὴν κηδείαν τῆς 10ης Μα

Θεάματα

ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ. «Η Τριανταφυλλιά».
ΑΛΗΚΗ. «Ο Ταπεινός και Πρόσβεγκος».
ΠΤΗΣΑ (Δόξας Μαρίκας). «Ο Ταπεινός».
ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ (Βασιλίσσης Φρειδερίκης). Η χορεύτρια μεταξύ μας, του Λεχρίν.
ΑΛΗΣ. Ιβάνωφ Αλεξάνδρα (ιστορία), «Η μουσική κωμωδία του Όττο Ίνγκε 17.30 μ.μ. Ελληνικά αγγλικά.
ΜΟΝΤΙΝΑΙ. Ανέρχεται Φειστεύτων, Μουσική φάρσα.

Κινηματογράφοι

ΑΤΤΙΚΟΝ. «Ελκόμενη την γυναίκα μου».
ΟΥΦΑ. «Ξαφνικά να είναι εφιαλτικός».
ΠΑΛΛΑΣ. «Τρισευτυχία».
ΠΑΝΟΕΟΝ. «Οι κρυφοί δρόμοι».
ΣΠΗΣ ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ. Τάξεις στο Χάλλιγουντ.
ΑΛΚΑΖΑΡ. «Μυστικός Λόγος».
ΑΛΚΑΖΑΡ. «Ο Ταπεινός».
ΑΘΗΝΑ. «Κλίο Λιλίαν».
ΑΙΓΑΙΗ (Δόξας). «Ο Ταπεινός».
ΑΡΗΣ. «Μπλέκει Ρεβόνιον».
ΑΤΗΣ Ε. «Δόν Δομήνικο».
ΒΕΡΤΗΝ. «Ερωτικός μάκκας».
ΕΝΤΕΗ (Φιλοπάππου). «Η ιστορία».
ΖΕΦΥΡΟΣ. «Μπόρα μάτια».
ΠΕΡΙΡΟΝ. «Δόν Δομήνικο».
ΚΥΕΛΑΝΤΗΣ. «Η Δόρκας».
ΛΙΝΤΟΝ. «Μαύρο Μάτι».
ΜΑΣΣΤΙΚ. «Η κόμισσα ενός καρναβαλιού».
ΝΟΝ ΣΙΝΕ (Βόμπο). «Κλεόπατρα».
ΝΕΑΠΟΛΙΣ. «Εύθυμη Συνοικία».
ΟΑΣΙΣ (Σπυρόπουλο). Δόξας Μαρίκας.
ΠΑΛΑΘΗΝΑΙΑ. «Μπόρα στη ζωή».
ΣΑΝΗΣ. «Ο Ο.ο.ο. Ρόμπερτ Τέιλορ».
ΣΤΑΝΛΙ. «Ο Ταπεινός». Δόξας Μαρίκας.
ΤΙΤΑΝΙΑ (Πατησίων). «Ο Ταπεινός».
ΑΛΑΣΚΑ (Πετρούπολη). «Ρανταβού στη Βιένναν».
ΡΟΞΙΛΑΡΙ. «Λιμπερτίνος».

Πειραιώς και Προαστείων

ΠΑΛΛΑΣ. (Λαγουμάτσου). «Σ'μυρίζετε με φάσκελα».
ΕΤΟΥΑΛ «Εθνικό Χάρο». Κ. Μαρίκας.
ΚΡΥΣΤΑΛ. «Η φτώχεια» του Βάλγκα.
Ρεστωράν ντανσαγίν

ΠΛΑΖ ΤΑΥΡΕΑΛΑ μέχρι κρυάρα.

Διευθυντής του Τυπογραφείου
Ἐμμανουὴλ Γ. Κασιμάτης
Ὁδὸς Ἀγ. Παρασκευῆς 12 (Λαλιώτου)

τέρας, εἶτε διὰ τὸ τοῦ ἑξωτερικοῦ εἰσαγόμενα, ἐπὶ τοῦ ἑξ τὸν ἑξωτερικὸν

5η ΠΡΩΙΝΗ

Η ΑΝΤΙΔΡΑΣΙΣ ΤΩΝ ΚΡΑΤΩΝ ΤΗΣ ΒΑΛΚΑΝΙΚΗΣ ΣΥΝΕΝΝΟΗΣΕΩΣ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΚΗΣ ΔΙΕΙΣΔΥΣΕΩΣ

ΠΕΡΙΕΡΓΟΙ ΑΓΓΛΙΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

Εἰς τὸ κομισθὲν διὰ τοῦ χθεσινοῦ ταχυδρομείου φύλλον τοῦ «Ἡμερησίου Κήρυκος» τοῦ Λονδίνου δημοσιεύονται περίεργοι πληροφορίαι, τοῦ διπλωματικοῦ συνεργάτου τῆς ἐφημερίδος. Κατὰ τὰς πληροφορίας ταύτας τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ Ἰουνίου πρόκειται νὰ συναντηθοῦν εἰς τὸ Βουκουρέστιον οἱ ἀρχηγοὶ τῶν Κρατῶν τῆς Μικρᾶς Ἀντάντ καὶ τῆς Βαλκανικῆς Συνεννοήσεως ἵνα συζητήσουν τὴν δημιουργουμένην κατάστασιν ἐκ τῶν βαλκανικῶν βλέψεων τῆς Ἰταλίας. Εἰς τὴν συνάντησιν ταύτην, κατὰ τὴν ἐφημερίδα, θὰ παρίσταται ὁ πρίγκιψ Παῦλος Ἀντιβασιλεὺς τῆς Γιουγκοσλαυΐας καὶ ὁ Πρόεδρος τῆς Τσεχοσλοβακικῆς Δημοκρατίας κ. Μπένες.

"Οσον ἀφορᾷ τὸ ἀντικείμενον τῆς συζητήσεως ὁ «Ἡμερήσιος Κήρυξ» τὸ προσδιορίζει ὡς ἑξῆς: «Ἡ Ἰταλικὴ διείσδυσις εἰς τὰ Βαλκάνια, καταλήγουσα εἰς στρατιωτικὴν ἐνέργειαν, γίνεται συνεχῶς ἐπαυξανομένη ἀπειλὴ ἂν ἡ Κ.Τ.Ε. ἐπιτρέψῃ εἰς τὸν Μουσσολίνι νὰ «τελειώσῃ» τὴν κατάκτησιν τῆς Ἀβησσυνίας. Ἡ πιθανότης Ἰταλικοῦ κτυπήματος μὲ σκοπὸν τὴν ἐξασφάλισιν πλήρους κυριαρχίας ἐπὶ τῶν Βαλκανικῶν κρατῶν ἀρχίζει νὰ λαμβάνεται ὑπ' ὄψει πολὺ σοβαρῶς». Ἡ κατάστασις αὐτή, λέγει ἡ ἐφημερίς, ἐν συνδυασμῷ καὶ πρὸς τὰ ὀχυρωματικὰ ἔργα τῆς Ἀλβανίας, ἔχει ἀνησυχήσει τὰ κράτη τῆς Βαλκανικῆς Συνεννοήσεως καὶ τῆς Μικρᾶς Ἀντάντ, ἀπησχόλησε δὲ καὶ τὰς Κυβερνήσεως Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας. «Οἱ Ἕλληνες, λέγει, δὲν ἠμποροῦν νὰ λησμονήσουν, ὅτι ἡ πρώτη ἐξωτερικὴ περιπέτεια τοῦ Μουσσολίνι ἦτο ὁ βομβαρδισμὸς τῆς Κερκύρας καὶ ὅτι τότε ἐδήλωνε μὲ ἀλλαζονείαν: «Ὀπωσδήποτε ἡ Κέρκυρα ἦτο ἄλλοτε Ἐνετική».

Ἐν συνεχείᾳ ἡ Ἀγγλικὴ ἐφημερὶς γράφει, ὅτι ἡ ἄποψις, ἥτις θὰ ἐπικρατήσῃ εἰς τὴν «Διάσκεψιν τοῦ Βουκουρεστίου» θὰ εἶνε νὰ παρεμποδισθῇ ἡ Ἰταλία ἀπὸ τοῦ νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν Ἀβησσυνιακὴν ὑπόθεσιν, διότι ἂν ἐπιτύχῃ τοῦτο, θὰ στραφῇ ἀμέσως κατὰ τῶν Βαλκανίων.

Ὡς εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ γνωρίζωμεν, ὁ «Ἡμερήσιος Κήρυξ» προφανῶς συγχέει τὴν συνάντησιν τῶν ἀρχηγῶν τῶν κρατῶν τῆς Μικρᾶς Ἀντάντ, ἥτις θὰ γίνῃ τὴν 6ην Ἰουνίου εἰς Βουκουρέστιον, μὲ τὴν Βαλκανικὴν Συνεννόησιν, ἡ ὁποία ὅμως οὐδεμίαν πρόκειται νὰ ἔχῃ ἀνάμιξιν. Οἱ ἐπίσημοι κύκλοι ὑπ' ὄψει τῶν ὁποίων ἐθέσαμεν χθὲς τ' ἀνωτέρω, παρετήρουν ὅτι εἰδικῶς ἡ Ἑλλὰς δὲν ἔχει γνῶσιν τῆς δῆθεν κοινῆς συσκέψεως Βαλκανικῆς καὶ Μικρᾶς Συνεννοήσεως.

Ἐὰν κατὰ τὴν συνάντησιν τῶν κρατῶν τῆς Μικρᾶς Ἀντάντ, συζητηθοῦν τὰ θέματα, τὰ ὁποῖα ἀναγράφει ἡ ἐφημερίς, ταῦτα ἐνδιαφέρουν τὴν Μικρὰν Ἀντὰντ καὶ μόνον.

Η ΔΥΣΦΟΡΙΑ ΤΩΝ ΑΓΓΛΩΝ ΟΜΟΛΟΓΙΟΥΧΩΝ ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΑΡΑΤΕΙΝΟΜΕΝΗΝ ΕΚΚΡΕΜΟΤΗΤΑ

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΟΝ ΑΡΘΡΟΝ ΤΩΝ 'ΤΑΪΜΣ,

Εἰς τὸ κομισθὲν χθὲς φύλλον τῶν «Τάϊμς», δημοσιεύεται τὸ κάτωθι ἄρθρον σχετικῶς πρὸς τὸν διακανονισμὸν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐξωτερικοῦ χρέους.

«Ἂν οἱ κάτοχοι ἑλληνικῶν κρατικῶν χρεωγράφων δὲν ἦσαν συνηθισμένοι εἰς διαψεύσεις ἐλπίδων καὶ ἂν δὲν συγκατελέγοντο μεταξὺ τῶν πλέον ὑπομονητικῶν ὁμολογιούχων, θὰ κατελαμβάνοντο ἀπὸ αἴσθημα παραπλήσιον πρὸς τὴν ἀπελπισίαν μανθάνοντες τὰ τελευταῖα νέα ἐξ Ἀθηνῶν. Ἔπειτα ἀπὸ σειρὰν ἡμιεπισήμων πληροφοριῶν ἐκ τῆς ἑλληνικῆς πρωτευούσης, αἱ ὁποῖαι ἀνήγγελλον τὴν ἐπικειμένην ἀναχώρησιν διὰ Λονδῖνον ἀντιπροσωπείας ἐντεταλμένης ὅπως προέλθῃ εἰς συμβιβασμὸν μετὰ τῶν συμβουλίων τῶν ὁμολογιούχων ἀνακοινοῦται τώρα ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς τρεσβείας τοῦ Λονδίνου ὅτι ἐλήφθη ἐξ Ἀθηνῶν τηλεγράφημα, κατὰ τὸ ὁποῖον ὁ Πρωθυπουργὸς τῆς Ἑλλάδος κ. Μεταξᾶς διέψευσεν ὅτι πρόκειται νὰ ἀρχίσουν αἱ διαπραγματεύσεις μὲ τοὺς ὁμολογιούχους καὶ ἐδήλωσεν ὅτι βραδύτερον θὰ προβῇ εἰς ἀνακοινώσεις ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς ὑπηρεσίας τῶν χρεῶν. Ἐπίσης ὁ κ. Μεταξᾶς διαψεύδει ὅτι ὁ διοικητὴς τῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος θὰ ἔλθῃ προσεχῶς εἰς διαπραγματεύσεις μετὰ τῶν ὁμολογιούχων. Δεδομένου ὅτι ὅλαι αἱ νῦν διαψευδόμεναι φῆμαι προήρχοντο ὄχι ἐκ Λονδίνου, ἀλλ' ἐξ Ἀθηνῶν, ἔπεται ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις, ἀφοῦ αἱ ἐλδίσεις αὗται δὲν ἐπροκάλεσαν τὴν ἀναμενομένην ἀντίδρασιν, ἐπιθυμεῖ νὰ ἀναβάλῃ τὰς προσπαθείας της διὰ τὴν ἐπίτευξιν συμβιβασμοῦ. Ἡ ἀπόφασις αὕτη εἶνε λυπηρὰ ἀπὸ πάσης ἀπόψεως, Ἡ Ἑλλὰς ἰσχυρίζεται ὅτι δὲν δύναται νὰ πληρώσῃ πλείονα ἐκείνων ποὺ προσέφερε τὸ παρελθὸν ἔτος, ἤτοι πλείονα τῶν 35%. Ἡ προσφορὰ αὕτη ἀπεκρούσθη τότε διὰ τὸν λόγον ὅτι ἐλδικὴ ἔρευνα ἀπέδειξεν ὅτι θὰ ἦτο δυνατὴ πληρωμὴ μεγαλυτέρου ποσοστοῦ, ἐφ' ὅσον —οἱαδήποτε καὶ ἂν εἶνε αἱ παροῦσαι συνθῆκαι — κατὰ τὸ τελευταῖον ἔτος τὸ συναλλαγματικὸν ἀπόθεμα ἦτο πλέον ἢ ἐπαρκὲς διὰ τὴν πληρωμὴν 35 %. Ἡ Ἑλληνικὴ ἀντίρρησις ἦτο τότε ὅτι ὁ προϋπολογισμὸς δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ διαθέσῃ τὰ ἀναγκαιοῦντα ποσὰ δραχμῶν διὰ τὴν ἀγορὰν συναλλάγματος, μὲ τὸ ὁποῖον νὰ ἐπληρώνοντο πλείονα τῶν 35%. Ἀλλὰ προφανῶς δὲν ἐστάθη δύσκολον νὰ ἐξεύρουν προσθέτους πιστώσεις διὰ σκοποὺς ἄλλους ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ χρέους. Οἱ ὁμολογιοῦχοι ἔχουν περιέλθῃ εἰς σύγχυσιν μὲ αὐτὰς τὰς συγκρουομένας εἰδήσεις καὶ τὰ συγκρουόμενα ἐπιχειρήματα καὶ θὰ ἐδέχοντο μίαν συζήτησιν μὲ τὸν σκοπὸν ὅπως λάδουν πλήρη γνῶσιν τῶν γεγονότων τῆς προκειμένης ὑποθέσεως».

ΖΩΗΡΑ ΚΙΝΗΣΙΣ ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΒΟΥΛΕΥΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΑΝΑΛΟΓΙΚΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ

Ἐγνώσθη ὅτι βουλευταὶ διαφόρων κομμάτων κεκηρυγμένοι ἐναντίοι τῆς ἀναλογικῆς πρόκειται νὰ προβοῦν εἰς διάδημα πρὸς τὸν κ. Πρόεδρον τῆς Βουλῆς, ὅπως συγκροτήσῃ τὸ ταχύτερον τὴν ἐιδικὴν κοινοβουλευτικὴν Ἐπιτροπὴν, περὶ τῆς ὁποίας εἶχεν ἀποφασίσει ἡ Βουλὴ διὰ τὴν μελέτην καὶ ὑπόδειξιν τοῦ προσφορωτέρου ἐκλογικοῦ συστήματος.

Οἱ αὐτοὶ βουλευταὶ ἐπικοινωνοῦντες μὲ τὸν κ. Πρωθυπουργὸν θὰ παρακαλέσουν ὅπως ἀναλάδῃ ἡ Κυβέρνησις ἐνεργοτέραν πρωτοδουλίαν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου.

Κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας ἀντηλλάγησαν σκέψεις μεταξὺ πολλῶν κοινοβουλευτικῶν παραγόντων περὶ τοῦ δυνατοῦ τῆς μειώσεως τῶν βουλευτικῶν ἑδρῶν κατὰ τὰς προσεχεῖς ἐκλογὰς εἰς 150. Οἱ πρωτοστατοῦντες εἰς τὴν κίνησιν αὐτὴν φρονοῦν ὅτι ἡ μείωσις τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἑδρῶν θὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν εἴσοδον τῶν ἀρίστων εἰς τὴν Βουλὴν καὶ θὰ ἐξυψώσῃ τὰς συζητήσεις εἰς ἀνώτερον ἐπίπεδον, ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ τόπου καὶ τοῦ κοινοβουλευτισμοῦ.

Η ΔΙΑΛΥΣΙΣ ΤΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΙΚΩΝ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΝ

Ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ Ἀγροτοεργατικοῦ κόμματος κ. Παπαναστασίου διετύπωσε χθὲς τὴν γνώμην ἐξ ἀφορμῆς τῶν δηλώσεων τοῦ κ. ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν περὶ διαλύσεως τῶν δημοσιοϋπαλληλικῶν ὀργανώσεων, ὅτι ἐκ τοῦ ἰσχύοντος Συντάγματος δὲν ὑφίσταται δικαίωμα ἀπαγορεύσεως τῶν ὀργανώσεων τούτων.

— Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐπιβάλλεται — εἶπεν ὁ κ. Παπαναστασίου — εἶνε ὅπως ἡ ὀργάνωσις τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων λάδῃ ἰδιαίτερον χαρακτῆρα ἀνάλογον πρὸς τὴν θέσιν αὐτῶν ἔναντι τοῦ Κράτους

Ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν κ. Σκυλακάκης ἐπανέλαβε χθὲς τὴν δήλωσιν, ὅτι ἡ Κυβέρνησις δὲν θεωρεῖ ὡς ὑφισταμένας τὰς δημοσιοϋπαλληλικὰς ὀργανώσεις, ἔδωκε δὲ ἐντολὴν ὅπως ἕκαστος ὑπουργὸς καλέσῃ εἰς ἀπολογίαν τοὺς ὑπαλλήλους τῆς ἁρμοδιότητός του, οἱ ὁποῖοι φέρονται ἐκπροσωποῦντες τὰς ὑπαλληλικὰς ὀργανώσεις καὶ οἱ ὁποῖοι ὑπὸ τὴν ἰδιότητά των ταύτην ἀπευθύνονται πρὸς τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς δημοσίας ὑπηρεσίας.

Παραλλήλως ὁ κ. ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης παρεκλήθη νὰ ζητήσῃ διὰ τῶν Εἰσαγγελιῶν ἀπὸ τὰ ἀρμόδια Δικαστήρια, ὅπως ἀναφέρουν ποῖα καταστατικὰ ὑπαλληλικῶν ὀργανώσεων ἐνέκριναν, διότι κρατεῖ ἡ ἀντίληψις, ὅτι πολλαὶ ἐξ αὐτῶν δὲν εἶνε ἐπισήμως ἀνεγνωρισμέναι.

ΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΝΥΚΤΟΣ

ΣΥΝΕΧΙΣΘΗ ΧΘΕΣ Η ΣΥΖΗΤΗΣΙΣ ΕΠΙ ΤΟΥ ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΟΣ ΠΕΡΙ ΕΠΑΝΑΦΟΡΑΣ ΤΩΝ ΑΠΟΛΥΘΕΝΤΩΝ ΚΟΙΝΟΤΑΡΧΩΝ

Ο κ. ΚΑΦΑΝΤΑΡΗΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΗΛΟΥΜΕΝΗΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΩΣ ΤΑΣΙΝ ΟΠΩΣ ΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΜΕΤΑΤΕΘΟΥΝ ΕΙΣ ΤΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΠΕΔΙΟΝ

Τὸ ἀπόγευμα χθὲς συνῆλθεν ἐκ νέου ἡ κοινοβουλευτικὴ Ἐπιτροπὴ τῆς ἐξουσιοδοτήσεως καὶ συνέχισε τὴν συζήτησιν ἐπὶ τοῦ διατάγματος περὶ ἐπαναφορᾶς τῶν αἰρετῶν ἀρχόντων, οἱ ὁποῖοι ἐπαύθησαν μετὰ τὸ κίνημα τῆς 1ης Μαρτίου.

Ὁ κ. ΖΕΡΒΟΣ λέγει, ὅτι κακῶς ἀπεδόθησαν εἰς τὰ πρακτικὰ ὅσα εἶπεν περὶ Δημάρχου Δράμας. Κατηγορήθημεν, εἶπεν, ἐγὼ καὶ ὁ Δήμαρχος Δράμας, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἦτο φίλος μου, μὲ τὴν ἰδίαν κατηγορίαν καὶ ἐγὼ μὲν ἠθωώθην, ἐνῷ ὁ Δήμαρχος Δράμας κατεδικάσθη ὡς ὄργανον ἰδικόν μου.

Ὁ κ. ΛΟΥΛΗΣ λέγει, ὅτι τὸ ὑπὸ κρίσιν νομοσχέδιον δὲν ἀποτελεῖ παραχώρησιν πρὸς τὴν παράταξιν τῶν Φιλελευθέρων, ἀλλὰ πράξιν στοιχειώδους δικαιοσύνης.

Ὁ κ. ΡΟΔΟΠΟΥΛΟΣ δηλοῖ, ὅτι θὰ καταψηφίσῃ τὸ νομοσχέδιον διότι τοῦτο δὲν προάγει τὴν ἰδέαν τῆς συμφιλιώσεως, ὡς ὑποστηρίζεται.

Ὁ κ. ΣΤΑΜΟΥΛΗΣ λέγει, ὅτι διὰ τὴν πραγματοποίησιν τῆς συμφιλιώσεως ἡ Κυβέρνησις θὰ ἠδύνατο νὰ προσκομίσῃ ἕτερον νομοσχέδιον, συντμήσεως τῆς θητείας τῶν αἰρετῶν ἀρχόντων καὶ διενεργείας δημοτικῶν ἐκλογῶν.

Θ. ΣΟΦΟΥΛΗΣ. Νὰ γίνουν ἀμέσως ἐκλογαί.

ΣΤΑΜΟΥΛΗΣ. Μάλιστα.

Σ. ΓΟΝΑΤΑΣ. Ἐκφράζω τὴν ἀπορίαν διὰ τὴν τροπὴν τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ἡ συζήτησις, ἡ ἀπορία μου δὲ αὕτη στρέφεται κυρίως πρὸς τὴν Κυβέρνησιν διὰ τὸν τρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον ἐνεφάνισε τὸ νομοσχέδιον. Τὸ μέτρον τῆς ἀποκαταστάσεως τῶν αἰρετῶν ἀρχόντων τῶν ἀπολυθέντων κατὰ τὸ κίνημα παρουσιάσθη κολοβωμένον ἐκ μέρους τῆς Κυβερνήσεως. Χάριν τοῦ κύρους αὐτοῦ τούτου τοῦ Κράτους δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ μνημονεύωνται αἱ δίκαι καὶ αἱ καταδίκαι διὰ τὸ κίνημα, εἰς τὰς ὁποίας τὸν ὀλιγώτερον ρόλον ἔπαιξαν τὰ ὄργανα τῆς ἀσφαλείας.

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΣΥΜΦΙΛΙΩΣΙΣ

Π. ΡΑΛΛΗΣ. Τὸ προκείμενον διάταγμα νομίζω ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ συσχετίσωμεν μὲ τὴν συμφιλίωσιν, τὴν ὁποίαν ὅλοι εὐχόμεθα, διότι δὲν δυνάμεθα νὰ καλύπτωμεν διαρκῶς τὸ παρελθόν. Ἐφόσον ἐπιρρίπτονται μομφαὶ κατὰ τῆς Κυβερνήσεως, ἤτις κατέστειλε τὸ κίνημα, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν καὶ ἐγὼ μετεῖχον, ὀφείλομεν νὰ ἐξετάσωμεν τὸ βαρὺ καθήκον, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἡ Κυβέρνησις ἐκείνη διὰ νὰ λάδῃ τὰ μέτρα, τὰ ὁποῖα ἔλαβε. Χάριν τῆς σωτηρίας τῆς καταστάσεως ἐλήφθησαν μερικὰ μέτρα, τὰ ὁποῖα δέδαια ἀπετέλουν παρέκκλισιν ἀπὸ τῶν κειμένων νόμων, ἦσαν ὅμως ἀπολύτως ἐπιδεδλημένα. Πρέπει ἀκόμη νὰ ἐξετασθῶσι καὶ αἱ ψυχολογικαὶ συνθῆκαι, ὑπὸ τὰς ὁποίας ἐλήφθησαν τὰ μέτρα ταῦτα καὶ πρέπει ἀκόμη νὰ ἀναλογισθῇ κανεὶς τὴν ψυχολογίαν, τὴν ὁποίαν ἐκληροδότησε τὸ παρελθόν, ὁπότε μερὶς τοῦ λαοῦ ἐπεδίωκε νὰ κατατυραννήσῃ τὴν ἄλλην. Οἱ Κοινοτικοὶ ἄρχοντες, συνεχίζει, ἀντικατεστάθησαν ὑπὸ ἄλλων, οἱ ὁποῖοι διεχειρίσθησαν ἐπὶ δύο ἔτη τὰ κοινοτικὰ καθήκοντα. Πῶς ἡμεῖς τώρα θὰ εἴπωμεν πρὸς τοὺς τελευταίους ὅτι σᾶς ἀπολύομεν διὰ νὰ ἔλθουν οἱ προκάτοχοί σας; Αὐτὸ δὲν ἀποτελεῖ συμφιλίωσιν. Συμφιλίωσις σημαίνει ἀδαρία, ἀδαρία ὅμως γινομένη ἐκατέρωθεν. Ἂν θέλετε πραγματικὴν συμφιλίωσιν ἂς προχωρήσωμεν περαιτέρω καὶ ἂς ἐπανορθώσωμεν ὅλας τὰς ἀδικίας, αἱ ὁποῖαι ἔγιναν εἰς δάρος πολιτῶν καὶ δημοσίων ὑπαλλήλων κατὰ τὰς ταραχώδεις περιόδους τοῦ παρελθόντος. Ἔχομεν ἀκόμη ἡμεῖς τοὺς ἀπολυθέντας κατὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1922, οἱ ὁποῖοι ἀνέρχονται καθημερινῶς τὰ ὑπουργεῖα καὶ ζητοῦν ἔλεος. Ἔχομεν ἀκόμη ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι ἐδικάσθησαν ὑπὸ στρατοδικείων, καταπατηθέντος καὶ αὐτοῦ ἀκόμη τοῦ δικαιώματος τῆς ἐλευθερίας τῆς σκέψεως καὶ οἱ ὁποῖοι οὐδεμιᾶς ἀποζημιώσεως ἔτυχον.

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ κ. ΚΑΦΑΝΤΑΡΗ

Γ. ΚΑΦΑΝΤΑΡΗΣ. Εὐχάριστον μοῦ ἐπροκάλεσεν ἐντύπωσιν ἡ δήλωσις, ὅτι ἡ κυβέρνησις θὰ δημοσιεύσῃ τὸν νόμον ὅπως θὰ ψηφισθῇ ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς Ἐξουσιοδοτήσεως, δηλαδὴ μετὰ ἢ ἄνευ τῆς διακρίσεως περὶ ἐξαιρέσεως τῶν καταδικασθέντων. Περισσοτέραν θὰ ἠσθανόμην εὐχαρίστησιν, ἐὰν ἡ Κυβέρνησις ἐλάμβανε τὴν πρωτοβουλίαν νὰ ἀποσύρῃ μόνη της τὴν διάταξιν, ὥστε ὁ Νόμος νὰ εἶνε συμφωνότερος καὶ πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς ἀμνηστίας καὶ τὰ γενικώτερα συμφέροντα καὶ πρὸς τὰς διαβεδαιώσεις, τὰς ὁποίας ἔδωσεν ὁ κ. Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως κατὰ τὴν τελευταίαν συνεδρίασιν τῆς Βουλῆς.

Ὁμιλῶν ἔπειτα ἐπὶ τῆς ἐξαιρέσεως τῶν δημοτικῶν ἀρχόντων, οἱ ὁποῖοι κατεδικάσθησαν ὑπὸ τῶν στρατοδικείων, λέγει ὅτι αἱ ἀποφάσεις τῶν δικαστηρίων τούτων κατ' οὐσίαν δὲν διέφερον διοικητικῶν πράξεων, διότι ταῦτα ἐξετέλουν ἐντολὰς τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας. Διὰ ν' ἀποδείξῃ τὸν ἰσχυρισμόν του, ἐπικαλεῖται τὴν κατάθεσιν τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ κατὰ τὴν δίκην τῶν πολιτικῶν ἀρχηγῶν καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ στρατοδίκαι κατὰ τὴν πρώτην δίκην ἔπεσαν εἰς τὴν δυσμένειαν τῆς κυβερνήσεως διότι ἐξέδωκαν ἐπιεικῆ ἀπόφασιν.

Λέγει ἔπειτα, ὅτι ἀπελύθησαν 2.600 ἑδημοτικοὶ καὶ κοινοτικοὶ σύμβουλοι, ὄχι διότι ἀνεμίχθησαν εἰς τὸ κίνημα, ἀλλὰ διότι δὲν ἦσαν συμπαθεῖς εἰς τὴν κρατοῦσαν κατάστασιν. Τονίζει ἐν συνεχείᾳ ὅτι τὸ γεγονὸς ὅτι εἶνε τρεῖς οἱ καταδικασθέντες, πρέπει νὰ πείσῃ τὴν κυβέρνησιν νὰ ἀπαλείψῃ τὴν ἐπίμαχον διάταξιν καὶ προσθέτει ὅτι ἡ ἐσωτερικὴ γαλήνη, κατ' αὐτόν, «δὲν θὰ στηριχθῇ εἰς τὴν παροχὴν ψυχίων πρὸς τὴν ὑποχείριον μερίδα, ἀλλὰ μόνον ἐπὶ ριζικωτέρας τοῦ Κράτους ἀναμορφώσεως, ἐπὶ πραγματικῆς ἰσοπολιτείας».

Ο ΤΑΞΙΚΟΣ ΑΓΩΝ

Δὲν ἀποκρύπτω, λέγει, ὅτι προσωπικῶς δὲν εἶμαι καθόλου ἥσυχος διὰ τὴν ἀπρόσκοπτον τῶν πραγμάτων μας ἐξέλιξιν. Πολλὰ εἶνε τὰ σημεῖα ποὺ μοῦ ἐμπνέουν ἀνησυχίαν καὶ μεταξὺ αὐτῶν προέχει ἡ καταβαλλομένη προσπάθεια πρὸς ὀργάνωσιν καὶ μεταφορὰν τῆς ἐσωτερικῆς διαμάχης εἰς τὸ κοινωνικὸν ἐπίπεδον. Κανεὶς βάσιμος δὲν συντρέχει πρὸς τοῦτο λόγος. Εἶνε ἀνόπαρκτος ἡ ἐν πάσῃ περιπτώσει ἀσήμαντος ἡ ἀντίθεσις ὡς πρὸς τὸ κοινωνικὸν καθεστὼς περιοριζομένη εἰς μόνους τοὺς κομμουνιστὰς καὶ φρονῶ ὅτι ἡ ἐπίκλησις αὐτῆς εἶνε ἁπλῆ πρόφασις πρὸς συνέχισιν καὶ ἐντατικωτέραν ἀναμόχλευσιν τῆς ἐσωτερικῆς διαιρέσεως ὑπὸ νέα συνθήματα ἐφόσον τὰ παλαιὰ τοῦ βενιζελισμοῦ καὶ ἀντιβενιζελισμοῦ ἠχρηστεύθησαν καὶ δὲν εὑρίσκουν ἔντὸς ὀλίγου οὐδεμίαν εἰς τὸν λαὸν ἀπήχησιν. Δὲν αἰσθάνομαι ἂν εἶνε ἐιλικρινὴς ἢ ὄχι ἡ θρυλουμένη μεταστροφὴ τοῦ κομμουνισμοῦ πρὸς μετριοπαθεστέρας ἀντιλήψεις. Ἂς εἶνε ὅ,τι θέλει. Τὸ κήρυγμα τοῦ κομμουνισμοῦ δὲν εἶνε πεπρωμένον νὰ καρποφορήσῃ καὶ νὰ ὁδηγήσῃ εἰς ἐπικράτησιν ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει εἰς τὸν τόπον μας, διότι εἶνε ἀντίθετον πρὸς τὰς ἑδραίας τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ παραδόσεις, πρὸς τὴν οἰκονομικήν του συγκρότησιν καὶ τὴν ἀναλλοίωτον αὐτοῦ ἰδιοσυγκρασίαν. Ἡ αὔξησις τῆς ἐκλογικῆς δυνάμεως τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος ποὺ παρουσιάζεται ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν δὲν σημαίνει προσχώρησιν τῶν μαζῶν πρὸς τὰς ἀνατρεπτικὰς ἰδέας. Εἶνε συμπτωματικὸν φαινόμενον, ὀφειλόμενον εἰς τὰς παροδικὰς τοῦ λαοῦ δυσαρεσκείας διὰ τὴν ἀτάσθαλον διαχείρισιν τῶν κοινῶν ἢ εἰς τὴν ἀντίδρασιν τῶν λαϊκῶν στρωμάτων κατὰ τῶν ἀνελευθέρων κυβερνητικῶν μεθόδων. Δι' αὐτὸ μετὰ περιόδους περισυλλογῆς καὶ γονίμου ἐργασίας παρατηρεῖται ἀπότομος πτῶσις τῆς ἐκλογικῆς τοῦ κομμουνισμοῦ δυνάμεως, ἡ ὁποία θὰ ἀπεστραγγίζετο τελείως ἐὰν ἤθελεν ἐξασφαλισθῇ σταθερώτερον μία στοργικὴ ἐν πνεύματι ἰσότητος καὶ δικαιοσύνης διακυβέρνησις τῆς χώρας.

ΤΟ ΣΥΜΦΩΝΟΝ

Εἶνε ἐπίσης, κατὰ τὴν γνώμην μου, ἐξωγκωμέναι ἂν μὴ καὶ ἐπίπλασται αἱ ἀνησυχίαι ποὺ ἐγεννήθησαν εἴς τινας ἀπὸ τὸ πολυθρύλητον συμφωνητικὸν τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Φιλελευθέρων μὲ τὴν ὁμάδα τῶν κομμουνιστῶν. Ὑπῆρξεν ἀτυχὴς ἡ ὑπογραφὴ τοῦ συμφώνου τούτου ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τοὐλάχιστον, ὅτι ἐχρησίμευσεν ὡς πρόφασις πρὸς ἀποπλάνησιν τοῦ λαοῦ διὰ συστηματικῆς αὐτοῦ κομματικῆς ἐκμεταλλεύσεως. Ὑπὸ τὴν ἔποψιν αὐτήν, δὲν ἀμφιδάλλω, πρῶτος ὁ ἀρχηγὸς τῶν Φιλελευθέρων λυπεῖται διὰ τὴν ὑπογραφήν του. Ἀτυχὴς ὅμως ἡ μὴ ἡ ὑπογραφὴ τοῦ συμφώνου, δὲν ἐπέρασεν ἀπὸ τὸν — εἶμαι πεπεισμένος περὶ τούτου — νοῦν κανενὸς καλοπίστου ἀνθρώπου, ὅτι ἐνέχει τὴν ἔννοιαν οἱασδήποτε πολιτικῆς τῶν Φιλελευθέρων στροφῆς, ὅτι κατὰ μείζονα λόγον ἐνέχει τὴν ἔννοιαν προσανατολισμοῦ τοῦ ἱστορικοῦ αὐτοῦ κόμματος, τοῦ πρωτοστατήσαντος εἰς τοὺς ἐθνικοὺς ἀγῶνας καὶ πραγματοποιήσαντος τὴν ὁλοκλήρωσιν τῶν ἐθνικῶν βλέψεων, πρὸς ἰδέας τεινούσας εἰς ὑπονόμευσιν τοῦ κοινωνικοῦ καθεστῶτος καὶ τῶν πατριωτικῶν ἰδεωδῶν. Δὲν ἔχω τὴν ἐλαχίστην ἀρμοδιότητα νὰ ὁμιλῶ ἐξ ὀνόματος τῶν Φιλελευθέρων. Τὴν ἰδικήν μου μόνον ἀντίληψιν ἑρμηνεύω, ἐν πλήρει, ἐν τούτοις, πεποιθήσει περὶ τῆς ἀκριβείας της. Δι' αὐτὸ θὰ ἦτο ἐνδεδειγμένον νὰ παύσῃ, χάριν τῆς διαμορφώσεως ἀγαθωτέρων σχέσεων μεταξὺ τῶν μεγαλυτέρων κομμάτων, ἡ ἄτοπος ἐπωδός, ἡ τείνουσα νὰ προσλάδῃ τὸν χαρακτῆρα διαβολῆς.

ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΣΥΝΘΗΜΑΤΑ

Ἄλλη ὀφείλει νὰ εἶνε ἡ θεμελιώδης διάκρισις, δι' ἀρκετὸν τοὐλάχιστον καιρόν, μεταξὺ τῶν μὲν καὶ τῶν δέ, ἡ διάκρισις μεταξὺ τῶν εἰλικρινῶς ἐπιθυμούντων τὴν ἐσωτερικὴν σύμπνοιαν καὶ τὸ ἀλληλένδετον πρὸς αὐτὴν κράτος τοῦ δικαίου, καὶ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι πρὸς ἴδια τέλη ἐπιδιώκουν τὴν διαιώνισιν τοῦ ἐσωτερικοῦ ἀναδραισμοῦ, εἴτε κομμουνισταί εἶνε οὗτοι, κρυπτόμενοι ὑπὸ τὸ ψευδὲς ὄνομα τοῦ Παλλαϊκοῦ Μετώπου, εἴτε φασισταί, ζητοῦντες νὰ καλυφθοῦν ὑπὸ τὸ προσωπεῖον τῶν κομμουνιστῶν.

Αὐτὴ εἶνε ἡ διάκρισις, μὲ τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ξεχωρίσουν εἰς τὸ μέλλον τὰ δύο ἀντίπαλα στρατόπεδα. Καὶ καθῆκον ἔχουν, ὅσοι ἀποδλέπουν εἰς τὴν γαλήνην, νὰ συνενωθοῦν εἰς κοινὴν προσπάθειαν ἀνεξαρτήτως τῶν κατὰ μέρος διαφορῶν τῶν κομμάτων, αἱ ὁποῖαι καὶ ἐπωφελεῖς εἶνε καὶ ἀναποφεύκτοι, νὰ συνενωθοῦν διὰ νὰ συντελέσουν μὲ ὅλας των τὰς δυνάμεις εἰς τὴν λησμοσύνην καὶ τὴν ἐξάλειψιν τοῦ κακοῦ παρελθόντος, τὸ ὁποῖον ἀνήκει εἰς τὴν ἱστορίαν καὶ εἰς τὴν δημιουργίαν καλυτέρου μέλλοντος, ποὺ εἶνε ὁ